

היו זמנים...

בלדה על ביו-סוף

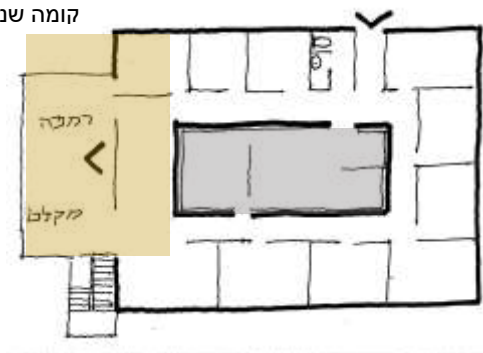

1954 - הבניין הגדול כמחסן תבואות אליו גויסו החברים לפרוק שקי דורה במשקל 100 ק"ג והעליתם על גבי הגג (כך קיבלתי את הקילה שלי...). שימש כלב ליבו של מה שבמרצת הזמן הפך ל"תעשיות הביולוגיות - בית העמק".

המפעל עצמו התחיל למעשה עם ההחלטה ב 1975, לשפץ ולהתאים את המבנה הערבי הגדול ששימש עד אז כמחסן תבואות. הבניין היה במצב רעוע, נתמך בעמודי ברזל ישנים וחלודים, הקירות היו סדוקים, רצפה "קשה" לא הייתה; סתם שלד. מרכז המשק ב' קבע כי זה מהווה נכס לא מבוטל ובוודאי יחסוך בניית מבנה חדש...

בהתחשב באופי המפעל: תעשייה ביו-רפואית, מדעית, נקייה ומתוחכמת, היה בעצם אסור להיכנס בכלל להרפתקה זו. אולם ההיגיון הקיבוצי בעת מצוקה אמר אחרת... המערך תוכנן על פי ההנחיות שהתקבלו ממומחים לעניין ועבודות השיפוץ החלו. הקשיים היו עצומים; הקירות לא עמדו במקביל, ה"טיח" המקורי, עשוי מזבל גמלים, קולף אך יישור הקירות בטיח חדש דרש כמויות עצומות של חומר. למרות כל הבעיות והעלויות הגדולות, המבנה שופץ והציוד הוכנס.

קומה שניה

כבר עם השיפוץ נוספו אגפים שונים על ידי הצבת מבנים יבילים קלים עשויים לוחות אסבסט, טלאי על גבי טלאי, כאשר כל תוספת הוסיפה בעיות משלה, תפרים מסובכים, קשרים מאולצים, חיבורי חשמל ומים מורכבים וכו'. כמה שנים לאחר מכן, הוחלט לצפות אל כל הפנים בשכבה אטומה, כאילו קופסה פנימית נפרדת, אם כי, מודבקת אל הקירות. מרכז הבניין עמל שבועות, יחד עם קבוצה שלמה של חברים, במשימה זו; יתכן שזה עזר במניעת הזיהומים אך למעשה המשך השימוש במבנה הפסול מיסודו, הוא, שגרם עד יומו האחרון לבעיות מתמשכות. [מתוך "ביתנו"]

בסוף שנות ה 70 הוקם מבנה תעשייתי חדש ובהדרגה, מפעל הביו רפואי הועבר אליו. כעבור 30 שנות פעילות, המבנה המקורי נהרס, המקום פונה תחת פיקוח של צוותי איכות הסביבה, בגלל הכמות האדירה של אסבסט וכעבור כמה שנים המגרש הפך לשכונה כשגם ביתן המזגנים הותאם לדירת מגורים".

המבנה המקורי מתגלה

